

Τῆς Ἑλασσῶνος!... οἶμοι! τ' ὄνομα αὐτὸ
 Ἐναυλον παραμένει εἰς τὰ ὠτά μου
 Καὶ γίνεται φρικῶδες λογαπαίνιον
 Κ' ἡ Ἑλλάς ὅνος μοὶ παρουσιάζεται
 Ἐφ' ἧς περιπερόμεθα ἀνάποδα
 Γυμνοὶ ἐγὼ καὶ ὁ Παπαμιχαλόπουλος.
 Ἐπειτα πάλιν ὅλα γίνοντ' ἄφρατα
 Κ' εὐθὺς ὁ Ἀρεταῖος ἐπιφαίνεται
 Ζητῶν νὰ κόψῃ ἄγριος τὴν χεῖρά μου
 Καὶ νὰ τὴν δέσῃ μ' ἐθνικὸν ἐπίδεσμον.
 Πλὴν: Στῆθι, ἀνεφώνησα περίτρομος,
 Πῶς Ἀρεταῖος ὦν κρατεῖς τὴν χεῖρά μου,
 Ἦτις δὲν ἔχει σχέσεις μὲ τὴν Ἀρετὴν;
 Καὶ ἔφυγε κ' ἐσώθην καὶ... ἐξύπνησα!...

(Πλησιάζει εἰς τὴν τράπεζαν, σιγῇ πρὸς σιγὴν καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸν διάλογον).

Καὶ τώρα εἶμαι σῶος... εἰμ' ἐλεύθερος.
 Χωρῶ, παραχωρῶ καὶ προσχωρῶ νὰ μὲν
 Διαχωρῶ, καὶ συγχωρῶ καὶ ἀναχωρῶ
 Πλὴν δὲν ὑποχωρῶ! ἰδοὺ τὸ ζήτημα.
 Ἄνδρες Ἀρχάδες ἴτε! Ἕλληνες ἐσμέν
 Καὶ δὴ καὶ Μωραίται καὶ Γορτύνιοι.
 Ἐγὼ καὶ τὰς Δυνάμεις κατεπόνθησα
 Καὶ τὸν στρατὸν ὡς πρέπει παρεσκεύασα
 Κ' ἐτοιμοπόλεμον αὐτὸν κατέστησα
 Καλέσας τὸν Λεβιδὴν εἰς τὰς τάξεις του.
 Ἄλλος τὸν φόντον τώρα, ἄλλος ἄς δεχθῇ!
 Τὸ Στέμμι' ἄς τρέμῃ! μετὰ τὴν προσχώρησιν
 Ἐγὼ κ' ἐκεῖνο ἔχομεν ἐν ἔμβλημα:
 «Ἰσχύς Μοῦ: ἀγάπη τοῦ λαοῦ μου» ναί!

(Παρατηρεῖ πάλιν τὸν ὀρίζοντα).

Ἐπίσημος ἡμέρα εἶνε σήμερον.
 Ποῦς νὰ εἶνε τάχα ὁ διάδοχος;
 Ἐν ἄχρουν ὑπουργεῖον θὰ σχηματισθῇ
 Καὶ ὁ Ριζάκης ἤδη ἀπὸ ἡμερῶν
 Ἐγινεν ὅλος ἄχρως ὡς σουδάριον
 Τὴν ἡμαξὴν προσμένων τὴν βασιλικήν.
 Καὶ ὁμως εἶμαι ἀρκετὰ ἀνήτυχος
 Προαίσθημά τι θλιβερόν μὲ τυραννεῖ.
 Μὴ μηχανορραφία τις τεκταίνεται
 Κατὰ τοῦ κόμματός μου; Προδοσία τις
 Μήπως κυφορεῖται εἰς τ' Ἀνάκτορα;
 Τὸ κόμμα μου!... νὰ στερηθῶ τὸ κόμμα μου
 Νὰ μείνω πάλιν μὲ τοὺς ἡμετέρους μου
 Καὶ νὰ φωνάζω θρηνηδῶς εἰς τὴν βουλήν:
 Ἐλπίς εἰς τὸν ἀτυχῆ ἀκόματον!
 Ἀ, ὄχι!... εἶνε φρίκη, εἶν' ἀδύνατον,
 Ὁ κώδων τοῦ κινδύνου πρέπει νὰ κρουσθῇ!

(Κραεῖ τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης κωδωνίσκον καὶ ἐμφανίζεται ὁ ὑπηρέτης).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Μὴ θέλετε καφέν, κύριε πρόεδρε

ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ

Καφέν; ... ναὶ θέλω...

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Θέλετε καὶ βούτημα...;

Καὶ ἄρτον;

ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ (ἀρηστημένος)

Ναί, ἄρτον ξηρόν καὶ λάχανα.

(Ὁ ὑπηρέτης ἀπέρχεται ἐκπληκτος).

Καὶ τὸ προαίσθημά μου ἐξακολουθεῖ!

Μὲ βασανίζει σκέψις τις ἀπαίσιας.

Προδότης, ναί, ὑπάρχει εἰς τὸ κόμμα μου.
 Πλὴν τίς νὰ εἶνε τάχα;... Ἄς τὸν ἤξευρα!
 Ὡς σὺ φωνή, σὺ ἦτις μὲ ἐνέπνευσας,
 Φωνή ἦτις ἠκούσθης καὶ μ' ὠδήγησας,
 Ἀκούσθητι καὶ πάλιν, ὦ σεπτὴ φωνή!

(Ἀκούεται Αἶφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθύας πρωϊνῆς σιγῆς ἀκούεται ἡχηρὸς ὀγκηθμὸς ὄνου πλανοδίου λαχανοπώλου. Ὁ Δηλιγιάννης ἀνασχιρᾷ).

Ἀ!... ἡ φωνή!... ναί, τὴν γνωρίζω, εἶν' αὐτή!

Τώρα θ' ἀκούσω τὸν χρησμὸν τῆς βέβαια!

(Ἀκούεται ὁ λαχανοπώλης κραζὼν σιγγορεύων).

«Κουκιά - ἄγγιν ἄραις καὶ κοκκινογούλια!...»

ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ (ἰμδρόντητος)

Κοκκινογούλια!... οἶμοι!... τώρα ἐννοῶ.

Μ' ἔρανισεν ὁ Παπαμιχαλόπουλος!...

(Καταπίπτει λιπόθυμος).

Ἀββακούμ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς τὸ Πέσον Γιοῦρπριον

Ἠπάτησεν, ἐγέλασεν, ἔκλανεσεν, ἐλυπήθη
 συνέλαβεν ἐν τῇ γαστρὶ ἀπὸ πολλοὺς πατέρας
 καὶ δι' αὐτοῦ ἀνέλπιστον ὅτ' ἔθνος ἐγεννήθη
 ἐπταμνητίκο παιδί, ἐν ἄλλοις λόγοις... τέρας.
 Τώρα θὰ στείλουν τὸ παιδί, ὡς λέγουν, ὅτ' Μουσεῖον,
 τὴν δὲ λεχώραν ὄφρυκα εἰς τὸ φρενοκομεῖον.

Εἰς Παναμιχαλοπούλας

Ὁ εἰς μίαν μόνην ὥραν
 ἀναβάς τὸ ὑπουργεῖον
 ἀπὸ τὴν ἐσχάτην χώραν
 καὶ ἀπὸ τῶν ὑπογείων,
 γυρὸν πρὸς χάριν τῆς πατρίδος
 τοὺς ἀποθανόντας κλαῦσε
 καὶ ὑπουργὸς ὄνεν ἐλπίδος
 τὰς περγαμηνὰς σου καῦσε.

Εἰς τὸ Ἀχρὺν

Χρῶμα δὲν ἔχει, δὲν ζητεῖ
 Τὸ λέρε ὅλοι μ' εἶνα τοῦ
 καὶ ὅλοι μ' εἶνα στόμα,
 Μὰ πάλι ἔχει κάτι τι
 μὰ πάλι μοιάζει καποζανοῦ
 ποῦ ἔχει κάποιο χρῶμα.

Guerville